

Prípado pertraktovaný a rozriešený najvyšším súdom rozhodnutím č. 421 zrejme vzťahuje sa tedy na darovaciu smluvu, vyhotovenú bývalú v medzidobí 1874—1886, keď právny stav od dnešného úplne odlišný bol.

Keď ešte hľadám príčinu toho, že zákonodárstvo v relatívne krátkej dobe 12ročnej odhodlalo sa k prevedeniu dosť značných zmien na pôvodnom notárskom poriadku, bez znalosti dôvodovej zprávy k návrhu zákona VII./1886 len na dvoje príčiny môžem myslieť:

1. bezpochybný vliv tehďajšieho notariátu, ktorý i svojim vlivom politickým, i svojim postavením spoločenským vedel si presadiť reformatio in melius verejnonotárskeho poriadku, to jest zmenu jeho in favorem verejných notárov;

2. z hľadiska vedeckého, hľadám, mohlo vplyvať na zákonodárstvo právne učenie vecného práva, že pri nehnuteľnostiach vpojatie clausuly intabulandi do listiny nahradí faktickú tradíciu, potrebnú k získaniu si úplného práva vlastníckeho pri hnutelnostiach a tak nebolo vedecky opodstatnené, pri kúpe, zámene atď. nevyhnutelnosť medzi manželmi nežiadať ešte i zvlášť tradíciu (bod a) zrušeného § 54 z čl. XXXV./1874) a pri dare (bod b) toho istého zrušeného paragrafu) už áno, kdežto — ako hovorím — clausula intabulandi i v prvom, i v druhom prípade nahradí faktickú tradíciu, a tak nebolo konsekvntné od tradície pri kúpe atď. odhliadnúť, pri dare ale eo conditio sine qua non preca statuovať.

II.

Dľa § 1 nového, unifikovaného notárskeho rádu verejní notári budú orgány štátnej správy.

Dľa bodu 1 § 127 zákona č. 76 z roku 1927 (o priamých daniach): „Trvalé oslobodenie (od domovnej dane) prislúcha budovám (časťam budov), ktoré nenáležajú štábu, pokiaľ slúžia výlučne a trvale účelom štátnej, alebo verejnej správy.“ V prevádzacom vládnom nariadení k tomuto zákonu (čís. 175 z r. 1927) exemplifikatívne sú vypočítané úradovne, slúžiace k účelom verejnej správy a medzi týmito úradovne verejných notárov nie sú spomenuté. Je to len samozrejme, však orgány štátnej správy máme sa stať len uzákonením nového nášho rádu.

Bolo by ale prepotrebné, v terajšej dobe všeobecných, teda i našich špecialných hospodárskych ťažkostí z nového nášho postavenia derivovať si dať i isté výhody, mám — dľa vôle zákonodárcovej — prislúchajúce. Myslím na výhody cestovné (na štátnych dráhach, štátnych automobiloch) a — nie v poslednom rade — i daňové.

Bod 1 § 127 zákona o priamých daniach znie dosť jasne a nemyslím, že by sme v prípade kolektívneho a dobre odvodneného vystúpenia našich komôr prajného výsledku necocielili aspoň čo do oslobodenia našich úradovní od dane domovnej. Opakujem, kolektívneho vystúpenia bylo by treba všetkých našich komôr, a to priamo u samého ministerstva financií, lebo izolované rekursy nás jednotlivcov proti vyrúbeniu domovej dane ohľadom našich úradovní nemaly by dosť istého a rýchleho účinku. Najlepšie by bolo, hľadám, túto prácu vykonať ešte pred uzákonením nového rádu, aby ministerstvo financií túto otázku už teraz preštudoval a — na prípad očakávaného prajného vybavenia našej kolektívnej žiadosti — potrebné úpravy podriadeným svojim úradom po uzákonení rádu ihneď a včas vydať mohlo.

Dr. Artur Sterner,
verejný notár, Kremnica.

Podivné rozhodnutí nejvyššího soudu.

K žádosti jednoho notáře upravil krajský soud v Praze odměnu za právnícké práce konané z podnětu k prodeji domů takto:

1. Účet pro K. a L. B. stran sepisu tržové smlouvy va formě notářského spisu . . . 20.214 Kč 40 h
2. Účet pro K. B. stran sepsání tří smluv tržových na . . . 20.448 Kč 28 h
3. Účet pro L. B. stran sepisu čtyř tržových smluv na . . . 33.411 Kč 14 h

Stížnosti strany i notáře do tohoto upravení vrchní soud v Praze zamítl.

Podobně zamítl nejvyšší soud dovolací rekurs strany proti rozhodnutí vrchního soudu.

Vzhledem k tomu, že usnesení o úpravě poplatků notářských nabylo moci práva, žádal notář za vymáhání poplatků těch ve smyslu § 180 n. ř. exekučně.

Krajský soud civilní v Praze usnesením ze dne 4. dubna 1935 Nc XVI 368/34/9 vydal platební rozkazy k vymožení upravených účtů.

K stížnosti strany vrchní soud v Praze rozhodnutím ze dne 17. května 1935 R II 166/35/1 napadené usnesení a platební příkazy zrušil z těchto důvodů:

Podle § 179 n. ř. upravuje sborový soud první stolice za předpokladů tam uvedených notářské poplatky, pokud se týkají úředních úkonů čistě notářských, t. j. takových, které vykonává notář, jako osoba veřejnou vírou pověřená (§§ 1, 171, 174a, 179 n. ř.). Takto upravené poplatky vymáhají se podle § 180 n. ř. podle předpisu o vymáhání poplatků za soudní úkony (§§ 104, 110 a 111 j. ř.).

Poplatky za sepisování soukromých listin upravují se stejně jako čistě notářské, ale nevymáhají se způsobem uvedeným v § 180 n. ř. Pro odměnu za podání k úřadům je dán předpis § 5, odst. 4 n. ř., tedy rozhoduje ustanovení o smlouvě námezdní. Při těchto odměnách neplatí vůbec předpisy §§ 179 a 184 n. ř., neboť odměny tyto se vymykají pojmu poplatků za úřední úkony ve smyslu § 174 n. ř. (Vážný 7093).

V celkové částce soudem upravené, o jejíž vymáhání navrhovatel usiluje a pro niž byly vydány také platební příkazy, jsou zahrnuty poplatky všech tří skupin výše označených. Mohlo by tedy býti zásadně vyhověno návrhu jenom potud, pokud by šlo o poplatky první skupiny, t. j. za úřední úkony čistě notářské, ty by bylo nutno z celkové částky vyloučiti. Ale ani pro ně v daném případě nemohl by býti platební příkaz vydán, poněvadž strana namítala, že byly poplatky za úkony zvláště smluveny, a proto pokazuje soud záležitost tu na pořad práva.

Do tohoto rozhodnutí podal notář řádnou dovolací stížnost na nejvyšší soud, kterou týž rozhodnutím ze dne 9. října 1935 R I 903/35/1 zamítl z důvodů, že jde o dovolací rekurs proti rozhodnutí druhé stolice v otázce útrat notáře, který jest podle § 46/1 zákona číslo 100/31 Sb. z. a. n. nepřipustným a jeho nepřipustnost není omezena jenom na rozhodnutí II. stolice o nákladech soudního řízení, nýbrž vztahuje se i na rozhodnutí o poplatcích za úkony notářské (rozhodnutí č. 634, 6805 a 13.076 Sb.)*.

ZE DNE

Dne 31. prosince 1935 zemřel náhle pan Antonín Žitný, notář ve Voticích, ve stáří 59 roků.

Dne 12. ledna t. r. zemřel pan Ferdinand Hubna, notář v Trhových Svinech, ve stáří 77 roků.

Oba jmenovaní pp. notáři působili toliko na jediném působišti, na které byli jmenováni jako kandidáti notářství, a to p. notář Žitný ve Voticích 23 let, pan notář Hubna pak v Trhových Svinech plných 35 let.

Řádným a přesným vykonáváním úřadu, spravedlivostí, nestranností a podrobnou znalostí svých okresů, zejména všech místních poměrů a potřeb získali si všeobecné vážnosti a obliby. Jako vzorným pracovníkům a příslušníkům stavu bude oběma zachována čestná paměť.

Zasláno.

Pracuji na obsírném pojednání o zákoně z 25. července 1871, č. 76 ř. z., normujícím požadavek formy notářského spisu pro některá právní jednání. Pojednání obíratí se bude zejména smlouvami svatebními a darovacími bez skutečného odevzdání; k pojednání připojena bude obsáhlá studie o t. zv. smlouvách odstupních, zejména na venkově mezi rodiči a dětmi uzavíraných, jimiž se anticipuje dědické posloupnosti, a které většinou bývají též ve formě spisu notářského sepisovány.

Abyste bylo možno shrnouti výtěžky zajisté bohaté praxe v tomto oboru naší činnosti, prosím pány notáře i kolegy kandidáty, kteří projeví o věc zájem, aby mně zaslali zaji-

*) Zdá se nám, že nejvyšší soud přehlédl, že nejedná se o stížnost do vyměření poplatku, nýbrž do způsobu jejich vymáhání a že aspoň co do poplatků upravených za sepsání tržové smlouvy ve formě notářského spisu per 20.214 Kč 40 h měly poplatky býti vymáhány jako poplatky soudní.